

Svobodná společnost potřebuje méně zásahů a více odvahy, říká Libor Vondráček

18.11.2025 - Libor Vondráček | Strana svobodných občanů

Libor Vondráček je český právník a politik, od roku 2025 poslanec Poslanecké sněmovny za Jihočeský kraj a od roku 2019 předseda strany Svobodní. Vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity, kde se specializoval na ústavní právo.

Libor Vondráček je český právník a politik, od roku 2025 poslanec Poslanecké sněmovny za Jihočeský kraj a od roku 2019 předseda strany Svobodní. Vystudoval Právnickou fakultu Masarykovy univerzity, kde se specializoval na ústavní právo.

Profesně se zaměřuje na ústavní a evropské právo a dlouhodobě vystupuje proti excesům moci státu. Svůj zájem o spravedlnost odvozuje od rodinné tradice a silného vzoru svého dědečka. Hlásí se k libertariánskému konzervatismu a inspirují jej osobnosti jako Karel Havlíček Borovský, Alois Rašín či Tomáš Baťa.

Libor Vondráček se s námi podělil o svůj pohled na svobodu, její dnešní hrozby i hodnoty, které jsou podle něj klíčové pro její udržení.

Co pro Vás osobně znamená svoboda?

Svoboda je o tom, abychom neměli stát, který nám diktuje, co jíst, jak jezdit nebo jak podnikat – jako v případě EU regulací, které nás navíc dělají chudšími a závislejšími.

Svoboda pro mě znamená především možnost rozhodovat o svém životě bez zbytečných zásahů státu nebo nadnárodních institucí. Je to právo na soukromé vlastnictví, volný trh, svobodu slova a osobní odpovědnost za své činy. Jako konzervativní libertarián věřím, že svoboda není anarchie, ale rovnováha mezi individuálními právy a respektem k druhým. To je pro mě osobně klíčové, protože jsem vyrůstal v době, kdy jsme se teprve učili, co svoboda skutečně znamená po letech komunistické totality.

Jak vnímáte Vy a Vaše rodina události kolem 17. listopadu? Máte Vy nebo někdo z Vašich blízkých k tomuto datu nějaký osobní příběh?

17. listopad vnímám jako symbolický milník, kdy jsme získali zpět svobodu po desetiletích útlaku. Pro mě a mou rodinu to znamená připomínku, že svoboda není samozřejmost, ale něco, co musíme chránit každý den. Můj otec byl v té době mladý a pamatuje si euforii z pádu režimu – jak lidé najednou mohli mluvit otevřeně, cestovat a podnikat. Osobně jsem se narodil až po revoluci, takže jsem to nezažil přímo, ale v rodině jsme o tom hodně mluvili. Jeden z mých blízkých příbuzných v 80. letech poukazoval na nekalé praktiky okresního politického vedení a jakožto součást orgánů činných v trestním řízení mu bylo za toto vyhrožováno a z důvodu obav z odposlechů několik měsíců mluvil doma o vážných věcech jen s puštěnými kohoutky. Dnes to vidíme v kontextu, že po 35 letech svobody jsme zase svědky různých snah omezit svobodu slova, korigovat informace ve veřejném prostoru, nahrazovat jedny budovatelské plány jinými plány – což přináší stejné následky jako třeba: ekonomika stagnuje, byrokracie roste a EU nám vnucuje regulace, které nám berou volnost. Pro naši rodinu je to připomínka, abychom se už zase nenechali spoutat.

Jak se podle vás změnilo chápání svobody od roku 1989 a co z té doby přetrvává dodnes?

Od roku 1989 se chápání svobody změnilo dramaticky – tehdy to bylo o zbavení se komunistického jha, otevření hranic a volném trhu. Lidé toužili po prosperitě a osobní svobodě, inspirovaní Západem. Dnes se svoboda často zneužívá k prosazování nových kolektivistických agend, které přichází z onoho Západu, který je docela jiný než v době existence železné opony. Jde zejména zelené regulace, poroučení větru dešti v rámci Green Dealu, snaha o digitální dohled nad lidmi jako DSA, ChatControl či EMFA, nebo o sociální inženýrství z EU, které omezuje individuální cesty za štěstím každého z nás. Dodnes přetrvává jasná představa, že ty minulé pořádky vlády jedné strany nechceme zpět. Ale bohužel přetrvává i úpadek: po 35 letech máme hluboké deficity, neudržitelný důchodový systém a klesající konkurenceschopnost. Musíme se vrátit k původním ideálům revoluce, jinak svobodu ztratíme.

Vidíte v naší společnosti něco, co svobodu ohrožuje?

Ano, vidím mnoho hrozeb. Největší aktuální hrozbou pro občany ČR je přebujelá byrokracie a regulace z EU, které nás dělají závislými a chudými – například ETS 2 nebo zákaz spalovacích motorů, které omezují naši volbu a ekonomiku.

Pak cenzura – seznamy „dezinformátorů“ z ministerstva vnitra, které brání lidem zřídit účet v bance jen proto, že kladou nepohodlné otázky. Covid nám ukázal, jak rychle se svoboda projevu a pohybu mění v privilegium. A daňové břemeno, které nás drží v kleci – 61 % práce pro stát? To není svoboda, to je moderní feudalismus. Musíme to zastavit, jinak přijdeme o to, co nám 1989 vrátilo.

Co byste vzkázal lidem, kteří si 17. listopad připomínají jen jako volný den?

Přestaňte to brát jako dovolenou od práce – to je zrada těch, kteří v 89 riskovali vše. 17. listopad není festival urážení a politických pochodů plných nesnášenlivosti, ale den porozumění a vzpomínání na hodnoty: svobodu, kterou si vybojovali studenti a občané proti totalitě. A svobodná demokratická soutěž v tomto směru znamená také hlavně toleranci, musíme se naučit schopnosti se tolerovat bez používání ubohých nálepek.

Pokud ho oslavujete jen s pivem u televize, ztrácíte smysl – jděte si promluvit s rodinou o tom, co to pro nás znamenalo, nebo se zapojte do boje za svobodu dnes, proti EU regulacím a přidejte se na 17. 11. na www.svobodni.cz/registrace. Jinak to bude jen prázdný den, a my se vrátíme do klece, možná do zlaté klece, ale do klece, o které mluvil Karel Havlíček Borovský. Vzpomeňte si: boj za svobodu nikdy nekončí.

Náš dřívější rozhovor s Liborem Vondráčkem o Chartě 24, EU a praxi prověřeném protimigračním opatření můžete zhlédnout zde:

Prevzato z EpochTimes.cz

<https://svobodni.cz/nezarazene/svobodna-spolecnost-potrebuje-mene-zasahu-a-vice-odvahy-rika-libor-vondracek>